

A Vademecum Hírlevél 723. száma

2019. október 8.

Török András:

Tiszta szívvel festeni – Konkoly Gyula, Lajta Gábor, Szotyory László és Kondor Attila kiállítása a Műcsarnokban

Nem sikk ma a Műcsarnokba járni, de még szóba hozni sem. A Vademecum azonban igyekszik mindent a maga értékén mérni, akkor is, ha az intézmény átadását a Magyar Művészeti Akadémiának nem lehet elfogadni.

Hanem most (meg kell mondani, nem először) jó élménnyel távoztam. A honlap bevezetője kicsit bocsánatkérően kezdi: *„A tradicionális festészet műfaja az elmúlt három-négy évtizedben világszerte és itthon is háttérbe szorult. Voltak és vannak azonban szép számmal jelentős alkotók, akik a festészet lényegi problémáival foglalkoztak vagy azokhoz visszatértek. Azok ősi technikáitól, eszközeitől, a látásban felhalmozódott tapasztalatoktól – többek között a figuralitástól – nem elszakadva művelnek kortárs művészetet.”* – írja Szegő György, művészeti igazgató.

Négy más-más életkorú, teljesen más megközelítésű és háttérű művész osztozik a hatalmas termeken. Az a közös bennük, hogy mindegyikük olyan termékeny művész, akikről lerí, hogy örömmel fest. Közéjük is lehatol a „nagy projektek” világtrendje. Lajta Gábornál a kitűnő *Oroszlán nyelve* sorozatánál is érezni ezt (az eltűnt francia lányról szól, nyolc képben), Kondor Attila hatalmas, összefüggő *„Szabadságtapasztalat”* munkája pedig teljesen megtölti az apszist, és az attól bara és jobbra található termeket.

A javasolt sorrend: Konkoly – Szotyory – Lajta – Kondor. Így haladunk az egyre komplexebb művek felé. Konkoly művei, amelyek 68. és 78. életévei között keletkeztek, nem ragadtak meg különösebben (kivéve a *Lolita* című alkotása, alighanem remekmű, többször is vissza kellett

térnem hozzá). Szotyoryban a témagazdagság és az egységes festésmodor fogott meg, Lajtában a hatalmas bejárat út. Az igazi meglepetés, a szenzáció azonban a negyvenöt éves Kondor Attila. A Múcsarnok honlapja ezt az összefoglalót adja a bemutatott műről: *„Kondor Attila »Szabadságtapasztalat« című tárlata a Múcsarnok apszis-terében a festészet, az architektúra és az animációs film nyelvén beszél a lét filozófiájáról. A három-csatornás videó és a ház áthatásaiban született helyspecifikus installáció következetesen eltervezett művészettörténeti, filozófiai lépcső- és talajréteg-vonalak mentén avatja be a »keresőt« Kondor Attila »belső történeteibe». Kondor az új-platonizmus kutatójaként alkot. Mayer Marianna kurátorral úgy csoportosították a műveket, hogy a Sas-hegy otthonos kúpjá, a Móricz Zsigmond körtér házai: közeli, a római Panteon, a firenzei Boboli-kert műtárgyai csak a topográfia szerint: távoli »helyei« saját mitológiánkká válhassanak. A festészet, az animációs-film és az építészet »tégláiból« felépül a befogadói élmény, a szellemi szabadságtapasztalat varázslata.”*

Igen jelentős munka.

(Nyitva 2019. november 17-ig.)